

- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą we wspomnianej decyzji;
- zobowiązanie Komisji do zwrócenia skarżącej nienależnie uiszczonych części grzywny wraz z odsetkami naliczonymi od dnia uiszczenia grzywny do dnia całkowitego i ostatecznego jej zwrotu przez Komisję oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe. Skarżąca nie kwestionuje prawdziwości ustaleń faktycznych, lecz twierdzi, iż decyzja zawiera kilka błędów w ocenie faktów dotyczących spółki zależnej skarżącej, czyli Rosenlew Saint Frères Emballage i odgrywanej przez nią roli w działaniach kartelu oraz żąda obniżenia kwoty nałożonej grzywny na podstawie tego, że jest ona nieuzasadniona i nieproporcjonalna.

Na poparcie swojej skargi skarżąca wskazuje na błędy faktyczne przy stosowaniu art. 81 ust. 1 WE. Skarżąca twierdzi, że decyzja jest nieważna z powodu braku dowodu na jedno ciągle naruszenie popełnione przez Rosenlew Saint Frères Emballage. Skarżąca podnosi, po drugie, że Komisja błędnie oceniła czas trwania naruszenia. Zdaniem skarżącej Komisja nie udowodniła, że spółka Rosenlew Saint Frères Emballage uczestniczyła w działaniach kartelu w sektorze worków w bloku i brała udział w spotkaniach Valveplast na szczelbu europejskim od dnia 20 grudnia 2004 r. Skarżąca twierdzi ponadto, że nie ma wystarczającego dowodu udziału Rosenlew Saint Frères Emballage w spotkaniach francuskiej grupy zajmującej się workami z otworami do dnia 31 stycznia 1999 r.

Skarżąca wskazuje następnie na naruszenie ogólnych zasad proporcjonalności, równego traktowania i słuszności, jak również na błędy w ocenie przy ustalaniu grzywny.

Skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisja przekroczyła granice swobodnego uznania przysługującego jej w ramach art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 poprzez ustalenie kwoty wyjściowej grzywny nieproporcjonalnie do wagi popełnionego naruszenia. W tym względzie skarżąca kwestionuje zastosowanie drugiego współczynnika odstraszaającego i twierdzi, że udział rynkowy posiadany w 1996 r. na rynku worków przemysłowych opanowanym przez cały kartel nie był właściwą podstawą do obliczenia podstawowej kwoty grzywny.

Skarżąca twierdzi, po drugie, że Komisja błędnie oceniła czas trwania udziału przez Rosenlew Saint Frères Emballage w działaniach kartelu.

Po trzecie, skarżąca uważa, że Komisja nie uwzględniła w odpowiedni sposób faktu, że skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności wyłącznie z tytułu jej statusu spółki-matki i w ten sposób naruszyła zasadę słuszności.

Skarżąca utrzymuje, po czwarte, że Komisja nie wzięła pod uwagę niektórych okoliczności łagodzących oraz niesłusznie uwzględniła okoliczność obciążającą w postaci powtarzającego się naruszenia.

Wreszcie, w odniesieniu do ustalenia ostatecznej kwoty grzywny skarżąca sprzeciwia się zaliczeniu przez Komisję tego kartelu do bardzo poważnych naruszeń reguł konkurencji, biorąc pod uwagę ograniczony wpływ kartelu na konkurencję oraz jego zasięg geograficzny.

Skarżąca wskazuje również na naruszenie prawa do obrony, ponieważ na etapie postępowania administracyjnego nie umożliwiono jej wglądu do niektórych istotnych dowodów, na których oparła się Komisja w celu ustalenia czasu trwania i zakresu naruszenia popełnionego przez Rosenlew Saint Frères Emballage.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Low & Bonar i Bonar Technical Fabrics przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/06)

(2006/C 86/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Low & Bonar plc (Dundee, Zjednoczone Królestwo) i Bonar Technical Fabrics NV (Zelee, Belgia) [Przedstawiciele: L. Garzaniti, adwokat, M. O'Regan, Solicitor]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji Komisji C(2005)4634 z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących lub

- ewentualnie, stwierdzenie nieważności w części art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on skarżących oraz stwierdzenie nieważności w części lub ewentualnie odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 oraz
- tytułem dalszego żądania ewentualnego znaczne obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania wraz z odsetkami za zwłokę należnymi skarżącym lub jednej z nich związanymi z zapłatą grzywny w całości lub w części oraz
- podjęcie wszelkich innych środków uznanych przez Sąd za stosowne.

W dalszej kolejności skarżące twierdzą pomocniczo, że grzywna nałożona przez Komisję była nadmierna, nieproporcjonalna i naruszająca zasadę równego traktowania i zasadę niedyskryminacji, jak również, że Komisja dopuściła się innych naruszeń prawa i błędów w ocenie, ustalając wysokość grzywny, a ponadto nie przedstawiła powodów uzasadniających sposób naliczenia grzywny. W tym względzie skarżące podnoszą, że Komisja nie uwzględniła faktu, iż BPP odgrywała w kartelu wyłącznie bierną i ograniczoną rolę, a oprócz tego, że Komisja nałożyła nieproporcjonalnie i nadmiernie wysoką kwotę podstawową grzywny.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że spółka Bonar Phormium Packaging („BPP”) brała udział w złożonym kartelu między wytwórcami plastikowych worków przemysłowych, obejmującym Belgię, Francję, Niemcy, Luksemburg, Niderlandy i Hiszpanię. Komisja stwierdziła również, że kartel ten został zorganizowany na szczeblu europejskim wokół stowarzyszenia handlowego pod nazwą Valveplast, wraz z różnymi podgrupami. Komisja uznała, że pierwsza ze skarżących ponosi odpowiedzialność za udział BPP w kartelu, ponieważ jest ona spółką-matką spółki Bonar Phormium NV („BP”), której BPP było oddziałem, a druga ze skarżących ponosi odpowiedzialność na podstawie tego, że była następcą prawnym spółki BP, z którą przeprowadziła ona połączenie. Komisja nałożyła na skarżące grzywnę w wysokości 12, 24 mln EUR.

Pierwsza skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo oraz popełniła błąd w ocenie, uznając ją za odpowiedzialną za naruszenie popełnione przez BPP. Twierdzi ona, że wbrew ustaleniom zawartym w zaskarżonej decyzji nie brała ona udziału w polityce handlowej BPP, której zarząd samodzielnie określał działania rynkowe spółki.

Następnie obie skarżące podnoszą tytułem żądania ewentualnego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie, uznając, że złożone porozumienie zidentyfikowane w zaskarżonej decyzji było równoznaczne z jednym i ciągłym naruszeniem art. 81 WE popełnionym na szczeblu europejskim wokół Valveplast, ewentualnie zaś uznając, że BPP brała udział lub w każdym razie była świadoma naruszenia, przez co ponosi za nie odpowiedzialność. Zdaniem skarżących Komisja była uprawniona jedynie do stwierdzenia, że BPP brała udział lub ewentualnie, że była świadoma i odpowiedzialna za porozumienia obejmujące Belgię i Niderlandy oraz że brała udział w kartelu Valveplast tylko jeden tydzień, a mianowicie między dniem 21 listopada 1997 r., kiedy przedstawiciel BPP wziął udział w spotkaniu Valveplast a dniem 28 listopada 1997 r., kiedy, zgodnie z zaskarżoną decyzją, uczestnictwo BPP w kartelu dobiegło końca.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-61/06)

(2006/C 86/82)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska [przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato della Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności noty z dnia 1 grudnia 2005 r. nr 12980 mającej za przedmiot poświadczenie i zestawienie wydatków pośrednich oraz wniosek o płatność. Jednolity Dokument Programowy Veneto, Cel 2 2000-2006 (nr CCI 2000.IT.16.2.DO.005);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 13 grudnia 2005 r. nr 13683 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Jednolity Dokument Programowy Lombardia 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 014);
- stwierdzenie nieważności noty z dnia 13 grudnia 2005 r. nr 13684 mającej za przedmiot wypłatę przez Komisję kwoty innej niż wnioskowana. Regionalny Program Operacyjny Pulia (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 009);